

Dessa fel är följande:

- i. Förstainstansrätten underlät helt att bedöma sökandenas grunder och argument vad gäller åsidosättandet av den rätt att framföra klagomål som alla unionsmedborgare har.
- ii. Förstainstansrättens förvanskade i alla händelser innehållet i ombudsmannens beslut av den 18 juli 2002, som utgjorde det mest relevanta bevis som sökandena åberopade till stöd för sin talan, eller gjorde i varje fall en felaktig bedömning av den rättsliga klassificeringen av detta beslut.
- iii. Förstainstansrätten tolkade och tillämpade inte principerna om god förvaltningssed, opartiskhet och skydd för berättigade förväntningar på ett riktigt sätt. Den ändrade i vissa fall innehållet i bevismaterialet och gjorde i alla händelser en felaktig rättslig bedömning av de omständigheter som anfördes i ansökan och som gäller åsidosättandet av nämnda principer.
- iv. Förstainstansrätten underlät att pröva begäran om ersättning, eller i alla händelser att pröva den ett riktigt sätt, i den mån den betraktade kommissionens omtvistade inställning som en sammanställning av faktiska omständigheter som var isolerade och åtskilda från varandra, snarare än som en helhet, trots att åsidosättandet av de åberopade gemenskapsbestämmelserna och den skada som sökandena lidit i huvudsak är en följd av kommissionens allmänna inställning under åtta års tid.

Mer allmänt anser sökandena i detta mål om överklagande att förstainstansrätten inte dragit de slutsatser som måste följa enligt den grundläggande regeln att kommissionen är ansvarig för att uppträda på ett sätt som är rättvist och förenligt med gällande förfaranderegler och att det åligger kommissionen att vid felaktigheter ta de ekonomiska konsekvenserna av dålig administration. Om grundläggande regler vad gäller administrationens inställning inte iaktas kan detta för övrigt leda till ideell skada, för vilken unionsmedborgare har rätt att begära ersättning.

Talan väckt den 31 mars 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Spanien

(Mål C-172/06)

(2006/C 131/65)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: S. Pardo Quintillán)

Svarande: Konungariket Spanien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 28 och 30 EG och artiklarna 11 och 13 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet genom som villkor för beviljande av statligt stöd till näringsidkare, som avser att i Spanien saluföra solfångare som lagligen har tillverkats och saluförts i en annan medlemsstat eller har tillverkats i en stat som undertecknat avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, kräva att solfångarna omfattas av certifiering i enlighet med de villkor som uppställs i den nationella lagstiftningen, och genom att solfångarna i detta syfte i ett speciellt utformat nationellt laboratorium åter utsätts för prover som redan har utförts i dessa stater.
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den spanska lagstiftningen om villkor för tillgången till statligt stöd för solfångare med ursprung i en annan medlemsstat eller en stat som har undertecknat avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet strider mot den grundläggande principen om fri rörlighet för varor och kan inte motiveras med något av de hänsyn till allmänintresset som finns förtecknade i artikel 30 EG eller av något av de tvingande hänsyn som domstolen har fastslagit i praxis.

Överklagande ingett den 26 januari 2006 av Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH och Stadtwerke Uelzen GmbH av den dom som förstainstansrätten (fjärde avdelningen) meddelade den 5 april 2006 i mål T-92/02, Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH och Stadtwerke Uelzen GmbH mot Europeiska gemenskapernas kommission med stöd av E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG och Hamburgische Electricitäts-Werke AG

(Mål C-176/06 PP)

(2006/C 131/66)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH (ombud: D. Fouquet och P. Becker, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Europeiska gemenskapernas kommission, E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Hamburgische Electricitäts-Werke AG

Klaganden(a)s yrkanden

- Klagandena yrkar att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom av den 26 januari 2006 i mål T-92/02, Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹),
 - för det fall målet är färdigt för avgörande, ogiltigförklara kommissionens beslut C (2001) 3967 slutlig av den 11 december 2001 i den del kommissionen fastställt att avsättningar av medel för omhändertagande och nedläggning av kärnkraftverk i Förbundsrepubliken Tyskland inte utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG,
 - för det fall målet inte är färdigt för avgörande, återförvisa målet till förstainstansrättens första avdelning i utökad sammansättning, som är den lagstadgade instansen,
 - förplikta kommissionen att ersätta kostnaderna för förfarandet vid förstainstansrätten,
 - förplikta kommissionen att ersätta kostnaderna för överklagandet,
- alternativt
- ogilla intervenienternas yrkande om att klagandena skall ersätta deras kostnader för förfarandet vid första instans.

Grunder och huvudargument

Klagandena har överklagat förstainstansrättens dom varigenom förstainstansrätten fastställde att kommissionens beslut enligt vilket undantag från skatteplikt för avsättningar av medel för omhändertagande och nedläggning av kärnkraftverk i Förbundsrepubliken Tyskland inte utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG var rättsenligt. De gör gällande att gemenskapens processrätt och materiella rätt har åsidosatts.

Förstainstansrätten har, utan att det förelåg särskilda omständigheter, hänskjutit målet från första avdelningen i utökad sammansättning till fjärde avdelningen, sammansatt av tre domare, trots att målet är förenat med uppenbara juridiska svårigheter och att det är mycket omfattande. Denna oförklarliga och omotiverade hänskjutning av målet till en avdelning i mindre sammansättning efter att förfarandet har pågått i flera år innebär att klagandenas rätt till en rättegång inför den lagstadgade domstolen har åsidosatts.

Förstainstansrätten har inte gjort någon skillnad mellan kraven för att fastställa att det är fråga om statligt stöd och kraven för att inleda ett formellt prövningsförfarande. Kommissionen har felaktigt endast gjort en preliminär prövning, eftersom bedömningen av huruvida stödet är förenligt med den gemensamma marknaden i förevarande fall är förenad med omfattande juridiska och faktiska svårigheter vad gäller förekomsten av ett statligt åtagande, preciseringen av skyldigheterna avseende nedläggningen av kärnkraftverk och omhändertagande av radioaktivt avfall, de belopp som avsatts, den skattemässiga fördelen samt den totala kostnaden för en slutlig nedläggning. Kommissionen borde tvärtom ha inlett ett formellt prövningsförfarande.

Förstainstansrätten har dessutom gjort en oriktig bedömning avseende den selektiva karaktären hos de tyska bestämmelserna om avsatta medel. Den har inte beaktat den omständigheten att undantaget från skatteplikt för avsatta medel inom kärnkraftsektorn utgör ett undantag från de allmänna skatterättsliga bestämmelserna. Ett sådant undantag är emellertid endast tillåtet såvida de framtida skyldigheterna är tillräckligt precisa. Det är emellertid inte fallet i förevarande mål, eftersom kriterierna avseende tidpunkten för den slutliga nedläggningen, avseende skyldigheterna vid den slutliga nedläggningen och avseende de juridiska följderna vid ett åsidosättande av bestämmelserna inte alls är tillräckligt precisa. Även om det inte är möjligt att fastställa att stödet är selektivt de jure, kan en åtgärd likväl stå i strid med bestämmelserna om statligt stöd när den kan medföra fördelar för vissa företag. Enligt direktivet om liberalisering av den inre marknaden för elektricitet skall medlemsstaterna aktivt förhindra diskriminering och snedvridningar av konkurrensen. Förstainstansrätten har emellertid inte fastställt att den tyska regeringen skall ändra sin nationella praxis avseende avsatta medel, vilken praxis utgör ett direkt åsidosättande av direktivet och principen om "effet utile", eftersom det utgör ett selektivt stöd av vissa verksamheter.

Klagandena gör slutligen gällande att de genom den överklagade domen felaktigt förpliktas att ersätta intervenienternas rättegångskostnader. Eftersom de intervenerat först i ett sent skede i förfarandet, när de grundläggande inlagorna redan hade inlämnats, har deras bidrag till försvaret endast kunnat vara marginell. Det är därför inte motiverat att klagandena skall ersätta intervenienternas samtliga kostnader.

(¹) EUT C 74, s. 15.